

JUBILERENDE DEMOKRATI

Sveitsiske jodlere og alphornblåsere stemmer opp med ekstra begeistring denne sommeren: De feirer sin forbunds-republikks 700-års dag.

Feiringen kommer også til å sette sitt preg på Caux, hvor det ventes over 200 mennesker til de internasjonale MRA-konferansene i juli og august (Se s. 2). Ikke minst blir det storinnrykk fra Øst- og Mellom-Europa.

Sveits kan være av særlig interesse for dem som etter årtier av diktatur kjemper for å innføre demokrati. 40 % av alle tyskere ønsker seg et samfunn tilnærmet den sveitsiske modellen viser en nylig gallupundersøkelse. Med sine hyppige folkeavstemninger har Sveits vunnet ry som et eksempel på enkelt-menneskets deltakelse i beslutningsprosessen. Det regionale selvstyret som har stabilisert den sveitsiske forbundsstaten ned gjennom århundrene, har også et budskap til land som er truet av etniske konflikter og oppsplitting.

Det er en oppmuntring at de totalitære regimer ingensteds har greid å ta livet av frihetslengselen. Albania er det ferskeste eksemplet. Denne lengselen kan bli bølgen som løfter verden inn i det neste århundre med håpets friske vind i seilene. «Etter demokratiseringen av Øst-Europa kan Europa med stor selvbevissthet spre tanken om demokratiet som grunnlag for all sosial framgang,» skriver Torbjørn Jagland i boken «Min europeiske drøm».

Det bør legges til: Selvbevissthet på demokratiets vegne, og ydmykhet på våre egne. Skyggesidene ved våre demokratier går ikke ubemerket hen: Likegyldighet og formynderi, kravstore interesse-grupper og handlingslammete myndigheter, beskyttelse av egen velstand på fattigere lands bekostning.

Demokratiet trues også av raffinert teknologi. I Singapore protesteres det mot et forslag om at en liten radiosender blir operert inn i benet på narkotika-haier, slik at politiet til enhver tid kan følge deres bevegelser. Hvis slik teknologi kommer i hendene på et totalitært regime, er Orwells skrekk-visjon fra boka «1984» like om hjørnet.

Det er opp til oss som nyter godt av demokratiet å gi det gjennomslagskraft. Caux-innbydelsen spesifiserer noen av forutsetningene: «Demokratiet er avhengig av enkeltmenneskers villighet til å bry seg om og tenke for helheten. Det trengs en samvittighetens renessanse og en hjertets forvandling. Å utvide grensene for det som angår oss innebærer alltid en risiko. Tilskuere kan ikke skape demokrati: Det må fødes i hver og en av oss. Demokrati begynner med meg!»

En anarkist som besøkte Caux kommenterte at han der for første gang hadde sett anarkiet levet ut i praksis. Det var ment som et kompliment! Det blir større rom for frihet og mindre behov for styring når den enkelte tar omsorg for helheten og søker den plass hvor de best kan tjene et felles mål. Det er en av nøklene til den «flate struktur» i styringen av Caux som mange forundres over.

FN'S BOKSTAV OG ÅND

A. R. K. Mackenzie er en britisk karriere-diplomat som var med på å grunnlegge De Forente Nasjoner. Han ble siden ambassadør til FN's sosiale og økonomiske råd, og medarbeider i Brandt-kommisjonen som utredet mulighetene for en ny økonomisk verdensorden. Han skriver i mars-nummeret av tidsskriftet «For a change» i London:

Den berømte - eller beryktete - artikkel 2.7 i De Forente Nasjoners charter lyder: «Intet i dette charter skal gi FN lov til å blande seg inn i saker som etter sitt vesen hører til en stats indre anliggender.»

Da jeg i 1945 deltok i konferansen hvor FN ble grunnlagt, gikk følelsene omkring en stats suverenitet i indre anliggender dypt. Det gjaldt ikke minst hos de små nasjoner, som fryktet innblanding fra de store. Samtidig ble uttrykket «etter sitt vesen» tatt med, slik at FN ikke skulle bli helt handlingslammet hvor nasjoner tillot seg hva som helst innenfor egne grenser.

Men hva betyr «etter sitt vesen»? Hva er utelukkende ett lands indre anliggende i en verden hvor den gjensidige avhengighet stadig øker? Hva med krenkingen av kurdernes menneskerettigheter? Eller de baltiske lands? Er tørken i Sahara et indre anliggende? Eller atom-ulykken i Tsjernobyl?

Vi trenger nytenkning når det gjelder nasjoners suverenitet: Hva er verdifullt og hva bør forkastes? FN har siden 1945 forsøkt å tilpasse seg endringene i verdensstrukturen, men alt for langsomt. Det trengs nå et aktivt moralsk engasjement for at våre regjeringer ikke skal gjemme seg bak artikkel 2.7 når de har noe de vil skjule. Mer enn å forandre FN-charteret, trengs det en sterkere forpliktelse til å leve etter det. Kan dette bli vårt svar på det vi har gjennomlevet i Golfen?

Adam Smith, som uventet ble 80-årenes guru, var moral-filosof før han ble økonom. Jappene har plukket ut de delene av hans tenkning som passet deres målsetninger. For å gjøre det frie marked rettferdig, skrev han i «Teorien om moralske overbevisninger», må vi alle akseptere en «upartisk tilskuer», hvis dommer vi respekterer og retter oss etter, personlig og nasjonalt.

Denne upartiske tilskueren kan være en overnasjonal dommer som f.eks. en FN-kommisjon eller fredsbevarende styrke. Men i Adam Smiths tenkning var tilskueren i siste instans et fenomen inne i hver enkelt av oss - samvittighetens indre stemme - eller uttrykt på den tidens språk: «Guddommens fungerende stedfortreder».

President Havel ville neppe være enig med Adam Smith i alt, men på dette punktet er han det. I hans historiske tale til USA's Kongress i fjor sa han: «Hvis jeg underordner mitt politiske virke til det moralske imperativ som min samvittighet representerer, kan jeg ikke komme alt for meget på avveie. Hvis jeg ikke lar meg lede av samvittighetens stemme, kan ikke ti president-skoler med 2 000 av verdens beste statsvitere hjelpe meg.»

Vi kommer til å måtte drikke dypt av visdomskilder som disse hvis vi nå skal finne veien videre for menneskeheten.

CAUX -91

«Demokrati begynner med deg!» kommer til å være hovedtema gjennom de 7 ukene som konferansen i Caux varer denne sommeren. Likevel vil forskjellige perioder fokusere på spesielle grupper, problemstillinger eller områder. Men ingen av disse periodene er så spesialisert at ikke hvem som helst kan delta og ha utbytte av det. I det følgende gir vi en kort beskrivelse av periodene.

5. - 18. juli

«Et nytt Europa vokser fram.» Det blir sterk deltakelse fra Øst- og Mellom-Europa. Arbeidsgrupper vil ta opp de små nasjoners og etniske minoriteters rolle. Skole og utdanning som fremtidsgrunnlag kommer også inn.

20. - 24. juli

«Familien og det sunne samfunn». Dette er møtet for dem som gjerne vil ha et gladere hjemmeliv! Et forum vil også ta opp hvordan familie-politikken er lagt opp i forskjellige samfunn. I et annet har helsearbeidere fra mange land satt hverandre stevne.

25. - 30. juli

«Om å skape fred». Dette er et kvinne-initiativ som tar sikte på å mobilisere forsoningskreftene i verden. Anna Abdallah, et medlem av Tanzanias regjering, var den første som tok opp tanken. Hun kommer også til å delta sammen med en av sine regjeringskolleger. En kvinnelig finsk forsker som har arbeidet med internasjonale organisasjoner i mange land, beskriver hensikten slik: «Det trengs en radikalt annerledes tenkning om fred. Ordet er blitt brukt som skalkeskjul for maktmisbruk og undertrykkelse. Fred skapes av dem som gjør noe med konfliktenes årsaker i privat og offentlig liv.» – Det meldes om grupper som kommer fra alle kontinenter, fra Fiji i sør til Sovjet i nord.

3. - 10. august

«Hva lever vi for?» Denne perioden er tilrettelagt av ungdom. I sin innbydelse skriver de: «Hvordan kan vi bryte ut av dagliglivets monotoni og finne et meningsfylt liv? Kan vi lære å la Gud lede og være åpne for overraskelser?» En skandinavisk gruppe arbeider allerede nå på en revy-kveld i Caux's teater bygget rundt spørsmålet om hva vi lever for.

14. - 18. august

«Moralske forutsetninger for markedsøkonomi». Dette er tema for Caux's årlige næringslivs-konferanse. Ikke minst ventes det sterk deltakelse fra land som står i brytningen mellom plan- og markedsøkonomi.

Dagen starter kl. 9.30 med deling av konkrete opplevelser omkring konferansens tema, etterfulgt av arbeidsgrupper. Kl. 17 følger så dagens foredrag, fulgt av spørsmål og diskusjon. Kvelds-programmene omfatter teater, film og musikk.

19. - 25. august

«Samfunn i krise - hva kan vi lære av hverandre?» Denne perioden er satt til side for at folk fra krise-områder kan få anledning til å fortelle om sin situasjon, utveksle erfaringer og søke løsninger ut fra det perspektivet som Caux gir.

Den 1. august er sveitsisk nasjonaldag, og blir også i Caux en ekstra stor begivenhet i anledning av Sveits's 700-års jubileum.

Ny Verden ønsker alle sine lesere hjertelig velkommen til Caux! 600 senger og en vidunderlig utsikt over Genfersjøen venter. 70 sveitser-francs pr. døgn er prisen, som omfatter alle måltider, teaterforestillinger, bruken av det fler-språklige oversettelses-anlegget og de fine turstiene som fører høyere opp i fjellet.

Innbydelsen sier uttrykkelig at ingen skal la være å komme til Caux fordi de ikke kan greie prisen. Det kan f.eks. gjelde for ungdom,

STEMME FRA MIDT-ØSTEN

En advokat fra Beirut, som i flere år har brakt grupper av kristne og muslimer til Caux, holdt følgende innlegg under MRA-stiftelsens årsmøte i mars i Luzern, Sveits:

Mens vi gledet oss over frigjøringen i Øst-Europa, ble verden rystet av en ny krise: Gulf-krigen. Dette lærer oss noe som den lange krisen i mitt hjemland, Libanon, også har synliggjort: den store usikkerhet som preger verdensfreden og vår sivilisasjons fremtid.

Den arabiske og muslimske opinionen støttet Saddam Hussein. Ikke fordi den var enig i okkupasjonen av Kuwait, men som en reaksjon på de Forente Staters og Vestens støtte til Israel, og deres sendrekthet, for ikke å si vegring når det gjaldt å finne en rettferdig løsning på det palestinske problem. Dertil kommer arabernes reaksjon på den overlegenhetsfølelse som de merker hos Vestens folk.

Overraskende nok støttet en stor del av de kristne i Libanon Saddam Hussein. De gjorde det fordi de tror, og jeg deler denne oppfatningen, at USA overga deres land til Syria som belønning for at Syria støttet den anti-irakiske koalisjon.

Man snakker om en ny tidsalder når det gjelder sikkerheten i verden, sprunget ut av samarbeidet mellom de store. Men fred betyr ikke sikkerhet. Teologen Bonhoeffer sa: *Fred er det motsatte av sikkerhet, for sikkerheten baserer seg på makt. Freden går langt videre. Freden innebærer en risiko, den er et vågestykke som man ikke på forhånd kan garantere resultatet av. Fred, det er å stå på sannhetens og rettferdighetens side.*

Man bør fordype seg i det palestinske problem for å finne en rettferdig løsning. Hva består den i? Jeg vet ikke. Men det jeg vet er at man må fremholde det som er sant: at hvert menneske har rett til å vende tilbake til sitt hjem, sin forretning, sitt jordstykke. Men, vil man si, hvordan skal jødene og palestinerne komme overens? Dette forekommer meg å være en gal problemstilling. Når det fra de store blåser en sannhetens vind, vil jøder og palestinere enes. Om hva? Jeg vet ikke, men det vil bli på et grunnlag som kommer nærmest mulig rettferdigheten, og hvor målet er å sikre en varig fred. La oss derfor arbeide for at en slik sannhetens vind kan blåse, og la oss overlate følgene til Gud.

Dialog

Krigen i Libanon har lært meg noe viktig. Det er at man bare kan bygge fremtiden sammen med den annen part. Sammen med han som er forskjellig fra oss, også han som truer oss. Det er den smale, vanskelige vei. Det krever en innsats for å nærme seg den andre, for å lære ham å kjenne og innlede en dialog med ham. For at det skal bli dialog, må fire betingelser oppfylles:

Se på den andre som min absolutte likemann.

Være helt ærlig overfor den andre om mine følelser, og det som ligger meg på hjertet.

Være villig til å søke det som er det beste for den annen part.

Innby den annen til å kritisere min holdning og min overbevisning.

Såvidt jeg vet er det bare i Caux at en så krevende dialog kontinuerlig har funnet sted i 45 år mellom representanter fra forskjellige folk og kulturer - en dialog også mellom det enkelte menneske og Skaperen. Begge deler har båret gode frukter når det gjelder forsoning, enhet og fred i forskjellige deler av verden.

folk fra land uten hard valuta eller fra u-land. Til gjengjeld er det mer enn velkomment om de som kan betale mer enn de 70 francs gjør det!

KORT NYTT

Et nytt polsk-norsk seminar i Moralsk Opprustnings regi finner sted i Oslo 20. mai - 1. juni. Fra Polen kommer bl.a. 6 medlemmer av Nasjonalforsamlingen (Sejmen) og 5 kommunalpolitikere fra Gdansk, Lodz og Kielce. I gruppen er de tre hovedblokkene i polsk politikk representert.

«Et fungerende demokrati - strukturelle og åndelig/moralske forutsetninger» er tema for seminaret. Ledere fra forskjellige sider av norsk samfunnsliv kommer til å holde foredrag om emner som «Politikk og samvittighet», «Velferdsstaten - balansen mellom personlig og offentlig ansvar», «Økologi, økonomi og demokrati - er kombinasjonen mulig?», «Partier og samarbeid på Stortinget», «Media - informasjon, manipulasjon eller bussiness?» og «Europa i 90-årene».

Det blir også et åpent møte hvor de polske gjestene kan fortelle om Polens situasjon og hvordan Norge best kan være til hjelp. Under et besøk i Sande i Vestfold skal de lære et kreativt lokalmiljø å kjenne - og se på norsk jordbruk.

*

Victor Sparres retrospektive utstilling med 45 biler fra 1948 til 1990 er blitt vist i Moskva, Sverdlovsk og Krasnojarsk i Sibir. Ca. 200 000 mennesker kom for å se utstillingen i Moskva alene. En av dem som var til stede var den norske pianisten Kjell Bækkelund. Han skriver i Aftenposten (11/3):

«I disse dager bejubles Sparre i maksimal grad i Moskva. En eksklusiv katalog foreligger på russisk, med forord av utenriksminister Thorvald Stoltenberg, som understreker Victor Sparres uselviske innsats i menneskerettighetenes tjeneste og hans absolutte lojalitet mot ærligheten i skrift og tale. Norges ambassadør i Sovjetunionen, Dagfinn Stenseth, hadde før åpningen en lunsj til Sparres ære, hvor kjente personer i sovjetisk bildende kunst, musikk og litteratur var til stede.»

*

Ingunn Dale fra Bærum er nettopp kommet tilbake etter å ha deltatt i et 6 ukers treningskurs for ungdom i MRA's senter i Ranchgani, India. 34 unge fra 21 land på alle kontinenter deltok sammen med henne. Hun beretter: «Gjester utenfra fortalte oss om sitt arbeid, sin religion, Midt-Østens historie, lederskap og brobygging mellom mennesker.

Som en del av kurset reiste vi noe rundt om i landet. Vi fikk se skoler og landsbyer, og var også med på å legge ned de første steinene i et dam-prosjekt. Det var utrolig å se hvordan et par mennesker har brukt sitt liv til å skape utvikling i et primitivt landsbyområde ved å gi utdanning, mulighet til arbeid og rent drikkevann.

Jeg tror vi alle fant nøkkelen til vennskap: Å åpne våre hjerter og dele våre vanskeligheter. Å vite at vi har venner rundt om i verden vil styrke oss når vi tar fatt på oppgavene her hjemme. Å være sterk er å se sannheten i øynene og kjempe for den. Ledelse fra Gud er null verdt hvis du ikke følger den opp.»

*

110 fra 8 land, 23 av dem fra Estland, deltok i en firedagers påske-samling i nærheten av Lahti, Finland. Blant emnene som ble tatt opp var «Islam og vi», «Hjemmet som springbrett» og «Påske

BRASIL - SKUFFELSE OG HÅP

Brasil, 150 millioner innbyggere og 24 ganger så stort som Norge i areal, synes ikke lenger å være «mulighetenes land». Det er heller blitt «skuffelsen land». Brasilianernes optimisme har alltid gitt dem en sterk tro på at det kommer en bedre dag imorgen. Den troen synes å være temmelig utslitt. Det er inntrykket etter tre måneder i landet og vel fem år etter at vi sist var der.

Det er nok av tall og statistikker som viser at det har gått nedoverbakke fra begynnelsen av åttiårene fram til i dag, at vold og kriminalitet har skapt stor utrygghet, at en liten elite er blitt rikere og de aller fleste fattigere. Men fattigdom og urett er ikke først og fremst tall og statistikker. Det er enkeltmennesker som lider. Redde og bedende barneøyne som ikke smiler selv om munnen gjør det. Sjøppel som slenges overalt, kloakk som stinker utenfor husveggen. Regnskyll og jordras som tar med seg en hel familie. Og fjernsynet som sender uendelige filmserier om luksusliv, sex, familiekrangel og vold, livsflukt for fattig og for rik.

Ofte likevel, innimellom motgang og skuffelser finnes håpet. Det er den andre siden av virkeligheten som statistikker har vanskelig for å formidle. Her følger en kort beskrivelse av noen mennesker og forhold som vi lærte å kjenne i Brasil. De bærer bud om at mange kjemper for at Brasil igjen skal bli «mulighetenes land».

* I byen Salvador da Bahia snakket vi lenge med en politibetjent som energisk arbeider for en rettmessig behandling av forbrytere eller mistenkte. Flere ganger har han gått imellom for å hindre at kolleger mishandler eller skyter for å drepe. Politiet har falt helt i miskreditt, men få våger å ta opp kampen for et bedre politi.

* I samme by møtte vi Raymundo Dantas, personalsjef i en stor supermarkedskjede med 17 000 ansatte. Han har holdt en rekke kurs om MRA i bedriften. I mai måned skal hans organisasjon for kristne forretningsmenn og Pastoral Operaria, arbeidernes tilsvarende organisasjon, møtes til seminar og dialog. Hittil hadde mangel på tillit hindret et slikt arrangement. Raymundo Dantas har hver lørdag et fjernsynsprogram på en time for industri- og forretningsfolk der han tar opp etiske og sosiale spørsmål. Vi ble selv invitert til å delta i et slikt program.

* I slumstrøket Nova Holanda, Rio de Janeiro, besøkte vi Luis, en ung mann på 25. For fem år siden bodde han, foreldrene og de åtte søsknene i en liten trerønne med to rom. Nå kom vi inn i et smalt, pent murhus på tre etasjer. Familien hadde selv gjort det meste i helger og på kveldene. Da vi stod på taket, så vi utover mange andre hus under bygging. Et kooperativ i slumstrøket har bidratt til at 700 familier har fått erstattet sine dårlige trehus med mursteinshus. Likeledes var kloakken lagt i rør og fløt ikke lenger i en åpen kanal. Der det tidligere var trehus på påler ute i vannet, var det nå fylt ut med stein og jord og et grøntområde med fotballbane. Mye har lyktes fordi ansvaret fordeles, sier Ana Inés, sykepleierske, lærer på universitetet og leder for slumstrøkets organisasjon de siste tre årene.

B.O. og J. Austad

og Guds kall». «Her har vi bygget et team som også kan omfatte Estland og Leningrad,» sa ett av de fire finske ekteparene som tok initiativet til samlingen.

*

sakset

«Kampen for å redde menneskehetens livsgrunnlag gjennom miljøvern, vil på vesentlige punkter være noe annet enn kampen for ideologisk overlegenhet. For de fleste var den kalde krigen noe abstrakt, noe som ekspertene og strategene drev med.

I denne nye kampen kommer alle til å måtte involvere seg: Individuer som sørger for at avfall går til gjenvinning, par som bestemmer om de skal ha et barn til, energiministre som sørger for energikilder som ikke ødelegger miljøet.

Målet i den kalde krigen var å få andre til å forandre sine verdier og sin praksis. Å vinne kampen for at vår klode skal overleve, avhenger av noe meget vanskeligere: Å forandre våre egne verdier og praksis.»

Lester R. Brown, leder av Worldwatch instituttet, Washington DC. Worldwatch-magasinet, jan.-feb. 91.

«Ved å halvere Polens utenlandsgjeld har de rike land vist en sjelden grad av opplyst egeninteresse. Men hvorfor akkurat overfor Polen, når det er så mange andre forgjeldete land? Polens nærhet til Sovjet er bare noe av forklaringen. En mere vinnende grunn er de modige og gjennomgripende reformer som Polen selv har satt i verk. Det polske eksperimentet kommer til å lære verden mye om økonomi. Hvis det lykkes, vil det åpne veien for mange andre land, og ikke bare i Øst-Europa, som prøver å finne veien til bedre materielle kår.»

Leder i «Washington Post» sitert av International Herald Tribune, 25/3 -91.

«Om det finnes en gud, er mennesket verdt aktelse. Finnes det ingen gud, da skal bare jeg være gud - du skal ikke være det. Om du for enhver pris vil være noe, så får du være min tjener.

Uten guds frykten over- og underordner vi oss. Vår egen bevissthet har snevre grenser, og vil følgelig utvide disse grensene. Ved å stille oss over andre innforliver vi dem i oss selv.

KORT NYTT (forts.)

Brasils president, Fernando Collor de Mello, mottok i begynnelsen av mars en MRA-gruppe bestående av en leder for Rio's slum-boere, en tekniker i det nasjonale flyselskapet Varig, en forretningsmann og et medlem av Nasjonalforsamlingen (Kongressen). Kongressrepresentanten, Jones Santos Neves, holdt senere i måne-

Materialismen betrakter rikdommens og maktens ulikheter i historien med nysgjerrighet, og har intet å stille opp mot dem. Den eneste opposisjonelle grunnsetningen er menneskenes likhet overfor Gud.»

György Konrad, President i Den internasjonale PEN-klubben. Aftenposten 12/4 -91.

«Jeg erkjenner at murene mellom religionene er noe vanvittig. Ikke Gud, men mennesket har skapt dem. Gud har skapt oss som en menneskehet. Moralsk Opprustning bringer oss sammen for at vi skal bryte ned disse murene. Alle må måles med de samme moralnormer. Det finnes ikke ett mål for jøder og et annet for arabere. Demokrati forutsetter moral, og moral betyr å tro på den ene Gud.»

Fadhil Jamali, Iraks tidligere stats- og utenriksminister. I årsrapporten fra Caux-stiftelsen, april -91.

«Vi har lært oss til å snakke om nåtiden og fortiden, er det slik at det er forbudt å snakke om framtiden for andre enn spåkoner og kristne som er opptatt av å bestemme tider og steder? Der hvor fortiden oppleves som adskillelse og skyld, oppleves framtiden som angst. Men hvor fortiden oppleves som tilhørighet og tilgivelse, oppleves framtiden som håp.»

Bjørn Lande, psykiater. «Lys og liv», Oslo. Feb. -91.

«Stillheten kan være vond når den åpner kjellerlemmen til vårt skjulte liv og den fortrenkte fortid. Stillheten er en livs-kunst. Vi trenger mot og puff, hjelp og inspirasjon til å åpne for stillhetens rensekraft. I stillheten kan Guds stemme nå oss - gjennom ord, minner og samvittighet.»

Asbjørn Kvalbein i Vårt Land, 22/3 -91.

«Aner du det ikke? I et stille pust, i en hvisken snakker Gud ydmykt til deg. Å holde deg i hans nærværs taushet, å motta hans ånd, er allerede å be. Han viser deg veien. kanskje er stillheten ofte hele bønnen. Det kommer en dag da du vet, og kanskje også sier: Nei, Gud hadde ikke fjernet seg - det var meg som var fraværende.»

Frère Roger Schutz, grunnleggeren av den økumeniske ordenen i Taizé, Frankrike.

«Gib, was Gott dir gibt», Christophorus forlaget, Freiburg, Tyskland 1987.

den et lidenskapelig innlegg i Nasjonalforsamlingen hvor han gikk til angrep på nepotisme, korrupsjon og politiske intriger. Han understreket behovet for en moralsk opprustning, og fortalte hva MRA hadde betydd for Japan etter krigen. Neves er også en av direktørene i Brasils arbeidsgiverforening.

NY VERDEN vil fremme en forandring i både menneskers holdninger og i samfunnsforholdene, bygget på absolutte moralnormer og Kristi forvandlende kraft. Bladet beretter om et globalt arbeid som er åpent for alle, og om kampen mellom ondt og godt som pågår i ethvert menneske og folkeslag.

UTGIVER: Moralsk Opprustning, Postboks 3018, Elisenberg, 0207 Oslo 2.
Tlf. 02-559430 Postgiro 0804.5125794. Bankgiro 6030.05.08831.

ANSVARLIGE: Bjørn Ole Austad Jens J. Wilhelmsen